

CSÍSZÉR VÖLGYE

(performance)

Pár órát ülök árnyékos helyen.
Nejem pasztellt hozott. Tájékepezik.
Kutya. Biciklik. Csend. Ízlelgetem
Váci Mihály hegytömbű verseit.

És hagyjuk hatni a látványt, a fényt,
élő sejtek az érlelő nyarat:

hadd súgja: *„a táj beforrt sebeként
talaj-mélyről sajognak az utak.”*

Majd vontatottan egy asszonyi lény
pontos ütemben lassan vánszorog:

*„Talán a földgolyó túlsó felén
lépdel. Itt őt viszik a csomagok*

*és ő páncélsúlyukba öltözött,
évek rostélyá csukja le szemét,
ösvény tereli a dombok között.*

Terhénél nem könnyebb a székely ég.

*Ha lassít: talpa gyökeret ereszt,
hágó lefogná gyorsabb iramát.*

*Emeli két vállából nőtt kereszt
szárnyként Tamásink Ábeléhez át.”*

Kutyám se vette észre. Egyedi
volt, mint a sorsunk, így vált semmivé.

Milyen titkok ösztöne vezeti
a Szülőföldünk című völgy mögé?

(2006. augusztus 22.)